

FINN MALMGREN

Vid avtäckningen av minnesstoden i Uppsala
den 1 november 1931

Så står du vid Västmanlands-Dala
och lyfter ditt huvud bland fallande blad
mot höstdagens isiga sky!
För blyg är du kanske att vara staty
i ungdomens kritiska stad
och blyg, när du tvingas att tala:
"Jag levde ej länge, men ingen
får ömka sig över det liv, som blev mitt.
Mitt liv var min ungdom, som rörde sig fritt
och bars av en oro i vingen.

Min rikaste glädje försmådde att bullra.
Den mumlade blott några fattiga ord.
Men allvaret var en kamrat vid min skuldra
i provningens stund som kring festernas bord.
Nu vet jag, att borta vid levnadens gräns
bli ögonen klara och rena
— och vet, mina vänner, hur härligt det känns
att bära ett ansvar allena!"

Vi svara: "Du gick här som enkel student,
för flärdlös att låta oss ana,
hur viljan, som brann i ditt bröst, hade tänt
en norrskensrymd över din bana.

Du växte ifrån oss. Din blonda
och raka gestalt blev en segerfanfar
— och fyllde vårt hjärta med vända
i väntans förfärliga dar.
Och så, medan isarna smälte
på vidder, som voro dig kära, sprang fram
ur svärmar av flämtande gnisttelegram
en bild av en döende hjälte.

Vi åldras och åren bli njugga
och allt det vi gjort, tycks oss halvgjort och smått.
Vi hälsa, Finn Malmgren, din skugga.
Vi hälsa den gärning, vi aldrig förmått.

Du står, där studenterna rasa.
Du står, där de segrat och ömkligt förgåtts.
En karl, som ej kuvas av fasa.
En skarpslipad tanke. Ett pojkaktigt trots.
Det kan inte hjälpas — du tvingar
dig på dem, som röra sig under din stod
och lär dem att ungdom är vingar
och längtan att offra och leende mod.
En dag skall ur massornas vimmel
dig nalkas den rätta, som stannar och ser,
hur högt över Luthagens gråa kvarter
välvs hjältarnas stormröda himmel.”